

Prædiken til Helligtrekonger:

Der er masser af dramatik i dagens evangelietekst! Den idylliske fødselsberetning, som vi kender den så godt fra juleaften, får ikke lov at stå ret længe: For det trækker hurtigt op til ballade i Jerusalem.

Kong Herodes er nemlig konge i Judæa, og han er ikke villig til at dele magten med nogen anden. Så da rygten om den nye konges fødsel når hans ører, reagerer han instinktivt og med det samme: Han sender de vise mænd ud for at finde barnet, så han hurtigst muligt kan komme det til livs og blive siddende på tronen – og dermed på magten.

Herodes bliver med andre ord beskrevet som en magtsyg tyrann af værste skuffe, for modsat de vise mænd er han tilsyneladende ikke særlig vis. Han er derimod styret af sine basale instinkter: Frygt, afmagt, jalousi og vrede – som så mange andre herskere både før og efter ham.

For at være konge eller leder kræver ikke nødvendigvis visdom – desværre! Magt er, og har nok altid først og fremmest været, et spørgsmål om taktik, tilkæmpelse og manipulation. Og når først man sidder der, ja så er det måske de færreste ledere, der har lyst til at give magten fra sig igen, som vi bl.a. så det i det amerikanske præsidentvalg.

På sin vis er Herodes altså meget menneskelig. Hans kamp afspejler den kamp, manganen et søskendepar og ægtepar har kæmpet, nemlig kampen om at bestemme; og han er ikke bange for at bruge beskidte kneb for at få sin vilje – selv ikke, hvis det rammer et lille, uskyldigt barn. Så da astronomerne kommer til ham og fortæller om barnet, sender han dem straks afsted, så han kan bevare overtaget.

Men der sker noget, som Herodes umuligt kan forudse midt i sin magtsyge: De vise mænd vender nemlig ikke tilbage af samme vej. Og barnet i krybben får han ikke bugt med, tværtimod. For barnet i krybben - Guds Søn - får lov at leve.

Dagens evangelietekst afspejler således en magtkamp af dimensioner. Men det er ikke en magtkamp, som vi almindeligvis kender dem fra vores menneskeliv. For hvor vores almene erfaring er, at rå styrke oftest har overtaget, så hører vi i læsningen til i dag, at det ikke er tilfældet. Her bliver vi derimod præsenteret for en magt, der bryder med enhver forestilling om magt, som vi mennesker kan have: Vi hører om Guds almagt.

Guds almagt er en magt ulig enhver menneskelig magt, fordi Guds magt hverken kan eller skal måles i rå styrke alene: Hans magt består, som vi hører, ikke i at manipulere, tryne, underkaste eller udøve vold; men derimod i at udvise tilgivelse, udøve kærlighed og udbrede håb.

Guds magt er med andre ord ikke af denne verden, og det understreges ikke mindst af, at Guds almagt overgår enhver forstand, netop fordi den står som modstykke til alt det, vi mennesker betegner som magtfuldt.

Det betyder ikke, at Gud har kapituleret, som man af og til hører. Gud ophører ikke med at være Gud julenat, lige så lidt som han gør på korset på Golgata. Tværtimod er det netop her, netop midt i al menneskelig skrøbelighed og afmagt, at Gud viser sig som almægtig. Ikke fordi Gud ikke har magten til at gøre det anderledes, men fordi Gud aktivt vælger at være Gud på lige præcis denne måde.

Når Gud lader sig føde ind i verden i form af det lille, sårbare barn i krybben julenat, er der altså ikke tale om, at Han abdicerer fra tronen. Gud giver ikke afkald på sin almagt julenat – Han demonstrerer den.

Og dermed lærer vi noget afgørende om Gud, vi får andel i en stor visdom: For i det lille Jesusbarn i krybben viser Gud os, at Han ikke bare er en almægtig Gud; han er også en kærlig, nærværende og tilgivende Gud. Deri består Hans almagt, og over for den må selv mægtige konger bøje sig i støvet.

Det siger noget om Guds styrke, ligesom det siger noget afgørende om vores egen individuelle relation til Gud som de mennesker, vi nu en gang er. For når Gud vælger at vise sin magt gennem sin kærlighed til os mennesker, så fortæller det os ikke bare, at Gud er god, hvilket er fantastisk i sig selv; det fortæller os også, at uanset om vi er gode eller onde, ja uanset om man så er Herodes selv, så er der mere til vores historie end det, vi selv kan lægge til.

For i fortællingen om Jesus Kristus hører vi, at ethvert menneske - selv det menneske, som udviser umenneskelig opførsel – er omfavnet af Guds kærlighed.

At være inviteret ind i det kristne fællesskab er altså ikke en invitation ind i en hemmelig, mytisk kult for de særligt indviede og fromme! Det er en invitation til høj og lav; til vise og uforstandige. Og det er det, fordi det først og fremmest er en invitation ind i et fællesskab, der ikke er baseret på vores egen magt eller afmagt, men derimod på Guds almagt.

Derfor kan ethvert menneske komme til Gud i dåben, uanset forudsætninger, baggrund, alder eller køn. I dåben bliver vi alle lige, fordi vi her gøres opmærksomme på, at vi er Guds elskede børn.

Lad os derfor huske, at magt ikke er alt. Der er en særlig skønhed i afmagten og i mørket, fordi det er her, at Guds lys skinner klarest. Og det skinner for enhver – også der, hvor vi intet lys kan skinne med, hverken for os selv eller for hinanden. Amen!